

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Brage-Snak om Græske og Nordiske Myther og Oldsagn for Damer og Herrer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 166. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1844_791A-txt-shoot-idm7304.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Saa siger da *Nordens*, som *Verdens-Historiens* Aand: see, ved *Middel-Alderens* Begyndelse, som vi Alle veed, var de "*stærke Drømmes*" Tid, da stod jeg med min ene Fod paa Havet, og med den Anden paa *Dovre* og saae ud over den vide Verden, ei uden stor Bekymring; thi rundt omkring *Middelhavet*, hvor jeg i *Oldtiden* havde gjort alle mine *Kæmpeskridt*, var der vel allevegne kiendelige Spor Nok af dem, men ikke mindste Tegn til nye *Storværker*, undtagen i den ny, ligesom himmelfaldne Tro paa "*Dødens Overvinder*", den fra de Døde seierrig opstandne *Livets Fyrste*, og det glade, men hardtad utrolige Budskab om Ham lignede blandt Andet en himmelsk Sæd, der ledte om god Jord og fandt kun saare Lidt deraf i hele det *Romerske Rige*, dette uhyre Gravsted for alle Oldtidens Guder og Helte, der vel paa *Papiret* lod sig nemt omskabe til en himmelsk *Kirkegaard*, høitidelig indviet til at kaldes "*Christen Jord*", men som derved dog ingenlunde blev mere frugtbar enten paa virkelig gode Gierninger eller paa Helte-Bedrifter. *Grækerne*, som nu paa Adel-Menneskets store Løbe-Bane skulde afløst den alderstegne *Østerlænder*, havde vel tidsnok formælet deres *Poseidon* med *Middelhavets Amfitrite*, og skulde nu øvet Manddoms-Gierninger, der ei blot svarede til deres egne "*stærke Drømme*", men til *Ebræernes* Spaadom, og ved *Christendommen*, der havde udkaaret deres Modersmaal til sit egenlige *Grund-Sprog*, var Veien guddommelig banet; men det viste sig kun alt for klart, at det til *Kæmpeskridt* er ingenlunde nok at have "*stærke Drømme*", stor Opmuntring og en slagen Konge-Vei til det herligste Maal, men at dertil endnu hører et Mod og en Kraftens Fylde, som 167 *Grækerne* fattedes, da de, som unge Oldinger, krympede sig under det *Romerske Aag*, og vovede neppe at drømme om "*Frihed*" endsige om "*Storværk*". Kun paa *Romeren* lod sig da regne, naar Talen var om Mod og Mands-Hjerte, men kun af Ulve-Mod var den *Romerske Verdens-Magt* udsprunget, kun *Graadighed* paa Alt under Solen gav det *Romerske Begreb* om Daad og Virksomhed dets forreste, frygtelige Vidde eller rettere Vidtløftighed, og Graadighed, som kun er glubende Hunger, dette *Dødens* og *Helvedes* Mærke, gjør snarere al Mættelse umulig, end at den skulde skiænke Nogen Fylde af *Livs-Kraft*, saa denne var i Rom ei at finde, og mørkere Udsigter havde *Verdens-Historiens* Aand da aldrig havt, siden *Syndfloden* tilsyneladende ikke blot kvalde Spiren til stor Bedrift men oversvømmede hele dens Skueplads og udslettede *Kæmpernes* Slægt. See, da kastede jeg første Gang mit Blik paa *Norden*, hvor eders Fædre, de ligesaa ædle, som vældige Kæmper for *Udødelighed*, høit op paa Dagen slumrede endnu, fordi de følte, deres Time var endnu ikke kommet, og drømde sødt om *Balder* og *Nanne*, om *Breide-Bliks* Glands og *Guld-Alderens* Herlighed. Da sendte jeg *Kæmperne* urolige *Drømme*, saa de blegnede ved *Balders-Baalet*, men ogsaa opmuntrende *Drømme*, saa deres Øine funkede ved den store Udsigt fra Høielofts-Svalen i *Asgaard* og ved det smilende Haab om *Balders* Atterkomst og Gylden-Aaret. Derpaa sendte jeg *Drømmen* om *Fenris-Ulven* og lod alle *Nordens* Skjalde drømme eens den samme Nat, og blive ved at drømme, da de vaagnede, og fortælle deres stærke *Drøm*, saa det rungede i Konge-Hallerne, i Skoven og i alle Bjerge, saa Alle lyttede og syndes, de havde hørt det Samme før, og Kvinderne sang høit om det frygtelige Udyr, der voxde i Dagetal og skulde tilsidst sluge *Odin* selv, 168 men var nu bundet, eller blev det dog vist af *Tyr*, den dristige, den ærekiære Ungersvend blandt *Aserne*, der ikke vilde spare sin *Høirehaand*, og det hørde *Gotherne*, hvis Ungdom foer op som en "*springende Løve*" og vilde ligne *Tyr*, og foer udenlands at lede om *Fenris-Ulven* og uforskrækket stikke Haanden i hans Gab, men de drømte ikke om, at de selv var denne "*Tyrs Høirehaand*", som vovede sig ind i Ulvs-Mund og forsvandt, men bulnede dog ud i hans Bug, saa han *revnede!*